

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **P. B.** státní příslušník Kosovské republiky
bytem
zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Císařem
se sídlem Praha 2, Vinohradská 1233/22

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č.j. MV-100873-2/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27.11.2015, č.j. MV-100873-2/SO-2015 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

společného soužití rodiny (dále jen „žádost“), protože správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně aplikoval řešenému případu odpovídající ustanovení zákona o pobytu cizinců. Jelikož žalobce v řádném termínu nedoložil doklady prokazující splnění podmínky ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a ani na základě výzvy k odstranění vad žádosti specifikované vady neodstranil, přestal splňovat podmínky podle uvedeného zákonného ustanovení, čímž byl naplněn důvod neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že žalobce neprokázal, že má dostatek finančních prostředků k zajištění pobytu na území České republiky, ani že jich bude v budoucí době dosahovat. Dále konstatoval, že správní orgán I. stupně se vypořádal i s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Z informačního systému cizinců bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky pobývá od roku 2009. V České republice na základě povolení k trvalému pobytu pobývá otec žalobce, matka a jeho dva sourozenci mají stejně jako žalobce žádost v řízení o odvolání. Bezprostředním důvodem zamítnutí žádosti je skutečnost, že žalobce nebyl schopen doložit, že příjem rodiny po sloučení splňuje podmínky uvedené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobci byla v průběhu řízení poskytnuta dostatečně dlouhá doba k odstranění vad žádosti. Nevyhovění žádosti přitom nepředstavuje absolutní překážku pobytu žalobce na území České republiky. S ohledem na povahu uvedených skutečností vyhodnotil žalovaný neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny jako přiměřené. S odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 9.6.2004, č.j. III. ÚS 260/04 v této souvislosti připomenul, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky.
3. V žalobě směřující proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti. Napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu (§ 89 odst. 2 správního řádu). Žalovaný dále opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a napadené rozhodnutí, stejně jako prvoinstanční rozhodnutí, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Zásadní pochybení spatřuje žalobce ve skutečnosti, že žalovaný rozhodoval o jeho odvolání bez znalosti konkrétních odvolacích námitek. Správní orgán I. stupně sice žalobci zaslal výzvu k doplnění podaného odvolání (dále jen „výzva“), avšak poté, co se mu jedenkrát nepodařilo doručit tuto výzvu žalobci, místo zákonného postupu přikročil k doručení výzvy veřejnou vyhláškou. Žalobce považuje takový postup za nezákonný, a dovozuje z toho, že doručení výzvy ani následný postup žalovaného nemohly být vůči němu účinné. Je přesvědčen, že výzva mu nebyla nikdy legálně doručena, přičemž za takové doručení nelze považovat její doručení veřejnou vyhláškou. Již ze samotné dikce § 25 správního řádu a jeho prostého jazykového výkladu je evidentní, že v případě osob, jimž se nedaří doručovat, musí být splněny dvě podmínky. Jednak musí být nemožnost doručení prokazatelná a zároveň musí být taková skutečnost opakovaná. Pouhý fakt, že se žalobci jednou nepodařilo doručit předmětnou písemnost, ještě neznamená, že správní orgán okamžitě přistoupí k jejímu doručení veřejnou vyhláškou, tím spíše v situaci, kdy se mu podařilo na totožnou adresu doručit prvoinstanční rozhodnutí, a tudíž je zjevné, že na totožné adrese nemůže být žalobce neznámý. Těmto závěrům jednoznačně nasvědčuje i dikce § 19 odst. 6 správního řádu. Pokud tedy správní orgán I. stupně přistoupil k doručení veřejnou vyhláškou, postupoval v rozporu s § 25 a § 19 správního řádu, přičemž tato vada je tak zásadní, že ovlivňuje i zákonnost napadeného rozhodnutí. Dalším ustanovením, které dle žalobce potvrzuje

nezákonnost doručování výzvy prostřednictvím veřejné vyhlášky, je § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, dle něhož „*správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat*“. I pokud by byla splněna podmínka, že se žalobci prokazatelně nedařilo doručovat, byl správní orgán povinen ustanovit žalobci opatrovníka a doručovat jemu. Možnost doručovat veřejnou vyhláškou i těm osobám, kterým se prokazatelně nedaří doručovat, případně osobám neznámého pobytu, zakotvuje § 32 odst. 3 správního řádu, a je tomu tak v případě, že se nejedná „o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo“, pokud daný účastník není účastníkem podle § 27 odst. 1 správního řádu. Žalobce však měl prokazatelně postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, a bylo proto vyloučeno, aby mu byla rozhodnutí doručována veřejnou vyhláškou.

5. Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně se zabýval zásahem do jeho soukromého a rodinného života pouze povrchně, bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem. Žalobce má na území České republiky celou svou rodinu; nemá nikoho, kdo by z jeho rodiny stále setrval na území domovského státu. Pokud správní orgán za této situace vyslovil názor, že nebude zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce, bude-li muset opustit zemi, kde žijí všichni jeho příbuzní, nelze takové rozhodnutí považovat za souladné se zákonem. Správní orgány obou stupňů se vůbec nezabývaly parametry relevantními pro test přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně poukázal na to, že žalobce neuvádí, v čem spatřuje tvrzený rozpor s vybranými ustanoveními správního řádu a zákona o pobytu cizinců, a proto není důvodné se touto námitkou zabývat. Tvrzení žalobce, že správní orgán je povinen rozhodovat o podaném odvolání výhradně na základě konkrétních žalobních námitek, je dle žalovaného irelevantní a svou logikou jdoucí proti účelu a smyslu správního řízení. Precizace odvolacích námitek je pouze věcí žalobce; správní orgán nemůže nikoho nutit k učinění podání, obzvláště jedná-li se o řízení o žádosti a nikoliv o řízení z moci úřední. Rovněž způsob doručení výzvy byl v souladu se zákonem. V případě žalobce se ve smyslu § 25 odst. 1 správního řádu jednalo o osobu neznámého pobytu a doručení písemnosti veřejnou vyhláškou bylo jediným možným postupem. Žalovaný dále zdůraznil, že správním spisem je jednoznačně prokázána nemožnost doručení výzvy, neboť žalobce je na dané adrese neznámý. Opakované doručování na tuto adresu by postrádalo smysl, a to zejména za situace, kdy si rozhodnutí ministerstva žalobce převzal osobně, tedy nikoliv po doručení na adresu, kde je žalobce neznámý, jak je nepravdivě uvedeno v žalobě. Bylo věcí žalobce, aby v souladu se svým příslibem odvolání doplnil, neboť, jak vyplývá z blanketního odvolání ze dne 2. 4. 2015, si byl dobře vědom faktu, že se jedná o podání, které je třeba náležitě odůvodnit. Žalovaný nesouhlasí s tím, že žalobci měl být ustanoven opatrovník, neboť tuto možnost vylučuje § 32 odst. 3 správního řádu. Závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ministerstva dostatečným způsobem hodnotí dopad do soukromého a rodinného života žalobce, který prokazatelně nesplnil zákonnou podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
8. Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem.

9. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet
1. částek životních minim členů rodiny a
 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny.

Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

10. Podle § 25 odst. 1 správního řádu osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.
11. Podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení nejde-li o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo, správní orgán opatrovníka podle odstavce 2 písm. d) a e) neustanoví a účastníkům tam uvedeným doručuje veřejnou vyhláškou.
12. Podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
13. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.
14. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, a to i ve světle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., dle kterého soud (z moci úřední) přihlíží k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Uvedenou námitku však soud neshledal opodstatněnou. V napadeném rozhodnutí žalovaný posoudil souladnost postupu správního orgánu I. stupně s aplikovanou a pro daný případ relevantní právní úpravou a konstatoval, že závěry, k nimž správní orgán I. stupně

dospěl, jsou správné. Žalovaný uzavřel, že žalobce přestal splňovat podmínky stanovené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť ani přes výzvu nedoložil doklady prokazující zákonem vyžadovanou minimální výši úhrnného měsíčního příjmu rodiny. Žalovaný rovněž dostatečně srozumitelně vyložil, proč správní orgán I. stupně nepochybil při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí je dle názoru soudu zcela srozumitelné a je možné z něj bez obtíží seznat důvody, které žalovaného vedly k jeho vydání. Nutno dodat, že žalobce námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí formuloval, aniž by uvedl konkrétní okolnosti, v nichž porušení § 68 odst. 3 správního řádu spatřuje.

15. Námitka vytykající žalovanému porušení § 89 odst. 2 správního řádu je sice na místě, nicméně toto pochybení nepředstavuje podstatnou vadu řízení, která by byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Zmíněné ustanovení upravuje postup odvolacího orgánu pro případ, že jsou splněny předpoklady pro věcný přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný se mylí, pokud nesouhlasí s tvrzením, že *správní orgán je povinen rozhodovat o podaném odvolání výhradně na základě konkrétních žalobních námitek*. Po zjištění, že žalobce ani přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil blanketní odvolání, měl žalovaný postupem podle § 66 odst. 1 písm. c) za použití § 93 odst. 1 správního řádu řízení zastavit, neboť žalobce neodstranil podstatnou vadu, která bránila pokračování odvolacího řízení. Odvolání musí podle § 82 odst. 2 správního řádu, mimo další náležitosti, obsahovat vymezení důvodů, v nichž je spatřován *rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo*. Odvolací správní orgán totiž může podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání (pokud není dán veřejný zájem na odvolacím přezkumu). Zásada neúplné apelace vyjádřená v § 89 odst. 2 správního řádu proto na straně jedné zdůrazňuje odpovědnost účastníka správního řízení za rozsah odvolacího přezkumu, na straně druhé současně omezuje (vylučuje) pravomoc odvolacího orgánu posuzovat věcnou správnost odvoláním napadeného rozhodnutí. Lze též dodat, že povinnost správního orgánu vyplývající z § 37 odst. 3 ve spojení s § 82 odst. 2 správního řádu by ztratila na významu, pokud by bylo možné meritorně rozhodnout i o odvolání, které neobsahuje žádné odvolací námity. Pochybení, kterého se žalovaný dopustil, však nezasahuje do práva žalobce na projednání, resp. vydání rozhodnutí o jeho odvolání. Bylo-li o žalobcem podaném odvolání meritorně rozhodnuto, ač správně mělo být vydáno (pouze) procesní rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení, lze podle zásady *a minori ad maius* konstatovat, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech, neboť se mu (věcným posouzením jeho odvolání) dostalo „více“, než mu podle práva náleželo. Uvedená námitka proto nedokládá takovou vadu řízení, pro kterou by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit.
16. Nedůvodnou soud shledal i žalobní námitku týkající se neúčinnosti doručení výzvy. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud po neúspěšném pokusu o doručení výzvy přistoupil k jejímu doručení prostřednictvím veřejné vyhlášky podle § 25 odst. 1 správního řádu. Ze správního spisu vyplývá, že výzva doručovaná žalobci na adresu Sevastopolská 339/9, Praha 10, se správnímu orgánu vrátila s relací pošty „*adresát odstěhován*“. Nutno dodat, že ani předchozí dvě písemnosti (výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 1. 7. 2014 a rozhodnutí ministerstva) nebyly žalobci (na uvedenou adresu) doručeny a správnímu orgánu I. stupně byly poštovním doručovatelem vráceny s poznámkou, že žalobce se odstěhoval, resp. že je na dané adrese neznámý. Žalobce, který se dne 10. 7. 2014 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, mohl reagovat na skutečnost, že poštovním doručovatelem byla zásilka obsahující výzvu ze dne 1. 7. 2014 vrácena jako nedoručená, a podle situace buď měl správní orgán informovat o změně (kontaktní) adresy, nebo jej upozornit na pochybení pošty. V rozhodnutí ze

dne 10. 8. 2017, č.j. 3 Azs 25/2017 - 33 Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) uvedl, že „(j)elikož se žalobkyně z místa svého hlášeného bydliště odstěhovala, aniž by správní orgán prvního stupně informovala o své nové adrese, jednalo se v posuzované věci o případ, kdy správní orgán doručoval rozhodnutí osobě neznámého pobytu (neboť při pokusu o doručení na hlášenou adresu se mu zásilka vrátila s informací, že žalobkyně byla odstěhována, přičemž adresa nového místa jejího pobytu mu nebyla známa.“ V této souvislosti soud podotýká, že ani z podané žaloby není zřejmé, zda se žalobce na uvedené adrese v rozhodné době skutečně zdržoval. Žalobcovo tvrzení, že na předmětné adrese nemůže být neznámý, pokud mu na tuto adresu bylo doručeno prvoinstanční rozhodnutí, je pak v rozporu s obsahem správního spisu. Rozhodnutí ministerstva si totiž žalobce převzal osobně dne 2. 4. 2015 a na místě samém sepsal i (blanketní) odvolání proti tomuto rozhodnutí.

17. Vzhledem k tomu, že žalobce neinformoval správní orgán I. stupně o změně své adresy, případně o pochybení poštovního doručovatele spočívajícím v nesprávné informaci o nemožnosti doručení předmětné zásilky, správní orgán I. stupně zcela v souladu s § 25 odst. 1 správního řádu dospěl k závěru, že výzvu je třeba doručit veřejnou vyhláškou, neboť žalobce byl osobou neznámého pobytu.
18. Postup správního orgánu I. stupně byl též v souladu s § 32 odst. 2 písm. d) a odst. 3 správního řádu, neboť předmětem správního řízení nebylo uložení povinnosti nebo odnětí práva. NSS v již zmíněném rozhodnutí č.j. 3 Azs 25/2017 - 33 uzavřel, že ... [l]ze sice připustit, že zamítnutí žádosti cizince o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, který na území České republiky doposud pobýval na základě dříve vydaného povolení, se v rámci jeho právní sféry projeví i tím způsobem, že po právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti již nebude disponovat žádným bytovým oprávněním, tato skutečnost nicméně neznamena, že by cizinec právo pobytu pozbyl přímo v důsledku tohoto rozhodnutí (nebo jinak řečeno, že by mu právo pobytu bylo v důsledku tohoto rozhodnutí o zamítnutí jeho nové žádosti odňato)... [ř]ízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením, jehož výsledkem může být toliko přiznání nebo nepřiznání práva, nikoliv jeho odnětí. Posuzované řízení se týkalo žádosti žalobce o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Zamítnutí této žádosti proto představuje (toliko) nepřiznání práva, nikoli jeho odnětí ve smyslu § 32 odst. 3 správního řádu, a správní orgán I. stupně proto nebyl povinen ustanovit žalobci opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu.
19. Důvodná není ani žalobní námitka, dle které se žalovaný (společně se správním orgánem I. stupně) řádně nezabýval dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zde je nutno zopakovat, že žalovaný měl postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a odvolací řízení zastavit. Věcný přezkum rozhodnutí v odvolacím řízení podle správního řádu, a tedy i posouzení dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, je možný pouze za předpokladu, že odvolání obsahuje náležitosti uvedené v § 82 odst. 2 správního řádu a odvolacímu správnímu orgánu jsou známy konkrétní odvolací námitky, v jejichž mezích má správnost rozhodnutí posoudit (§ 89 odst. 2 správního řádu). Vzhledem k tomu, že žalobce žádné odvolací námitky ani přes řádně doručenou výzvu neuvedl, nebylo povinností žalovaného zabývat se přiměřeností rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud se žalovaný přesto v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval hodnocením dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, učinil tak nad rámec své povinnosti. Soud pro úplnost dodává, že dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se v dostatečném rozsahu zabýval již správní orgán I. stupně, který dospěl k závěru o přiměřenosti rozhodnutí poté, co zohlednil jak důvod zamítnutí předmětné žádosti nedoložení dostatečného úhrnného příjmu rodiny po sloučení, dále skutečnost, že oba sourozenci žalobce jsou již zletilí, jakož i to, že

zamítnutí předmětné žádosti nevylučuje možnost pobytu žalobce na území na základě jiného pobytového oprávnění než dlouhodobého pobytu. Toto posouzení, které následně napadeným rozhodnutím aproboval i žalovaný, soud považuje za zcela dostatečné a plně se s ním ztotožňuje.

20. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
21. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu